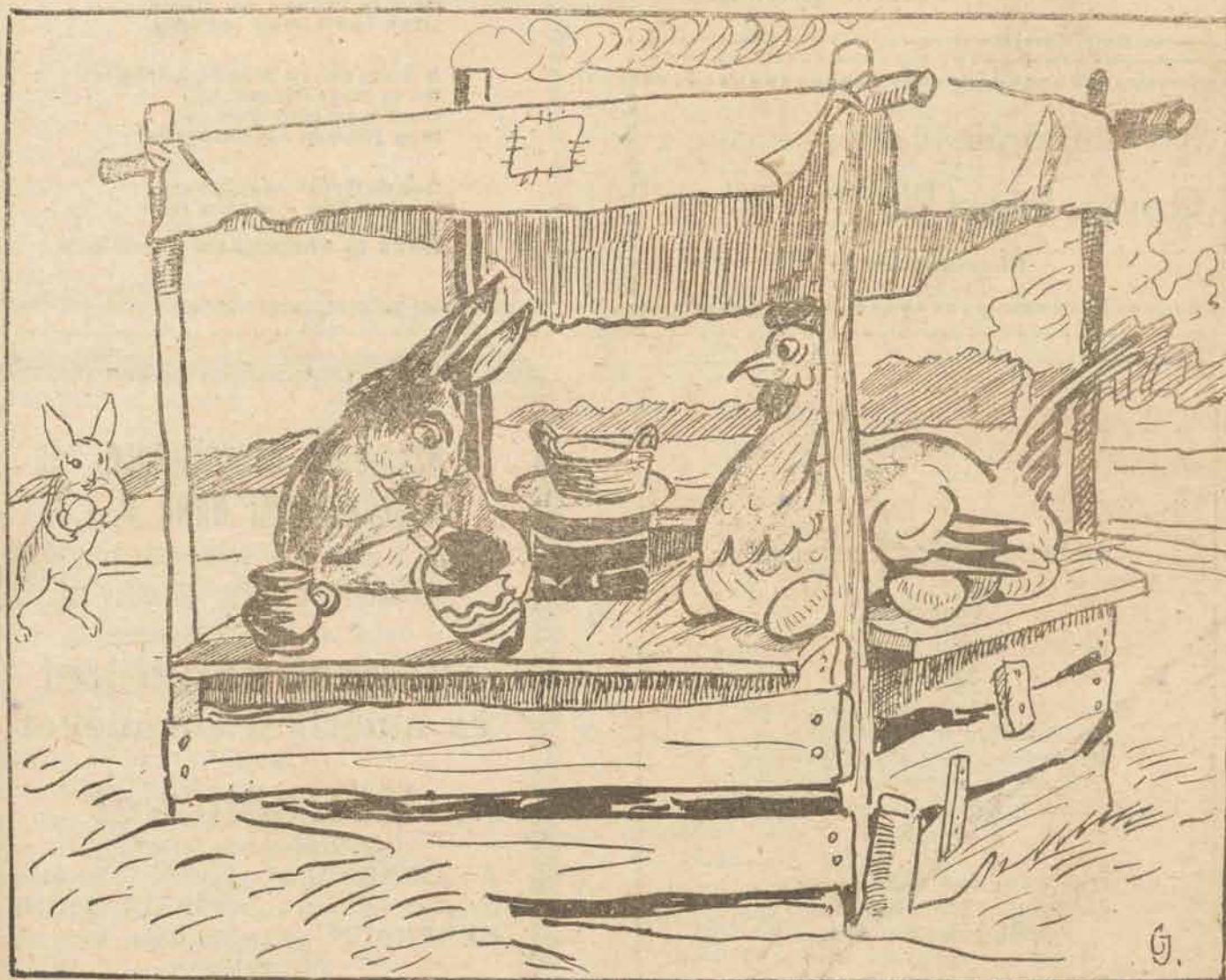

Cimborok

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Készül az ebéd.

Tyuk anyó, meg nyul apó
Házasságra léptek,
Tojáson ül az asszony,
Ki főz most ebédet?

Nyul apónak éhes gyomra
Korog biz ám régen,
Neki lát és maga kotyvaszt
Szegényes ebéden.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Victoria 6.

Itt a május kis cimborák:
Madárdaltól cseng a lég,
Verőfényrel süt már a nap
S mily tiszta kék az ég.

Fel tehát kirándulásra!
S kérjétek meg anyukát,
HAAS és FRIEDMANN bácsikéknál
Vegyen nektek új ruhát.

Verebekre való palkót!
Nem csináltak még eddig.
Nem is fognak ők viselni,
Isten tudja még meddig.

A maeskanak nincs nadrága!
Ne is beszéljétek rá,
Mert a posztó árát az
Még jobban megdrágltná

Gondoljatok magatokra
S mivel jön a meleg nyár
Vétessetek nyári ruhát
HAAS és FRIEDMANN bácsikéknál.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefír és kieton kapható. Fehérne-
műkhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban

E hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” triezsi biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleves

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

(Folytatás.)

Egy intésre oda gyűlnek
Köréje mind az ott lakók,
Bagoly, denevér, béka, kigyó
És a falról egy ronda pók.
Ki-ki beszél a maga nyelvén
És a boszorkány érti mind,
Sőt mindegyikhez tud felelni
Annak rendje s módja szerint.
„Kár! kár!” Egy hang szól most felülről
S emberi hangon szól tovább:
„Átkutattam az erdő mélyét
És megtaláltam a nyomát.
Egy nagy tölgyfának a tövében
Az éjjel új forrás fakadt
És a forrástól mind ideig
Láttam fehér virágokat.”
Hej! megijedt a vén boszorkány
És szól: „Fiam, gyűjtsd össze néped,
A forrást zárd el s a virágot
Az utolsó szálig kitépjed!
Az előbb, hogy elszundikáltam,
Rossz álmom volt nagyon nekem:
Apró tündérek vettek körül
És táncoltak a fejemen.
Még az anyámtól hallottam rég,
Hogy ez nagyon rosszat jelent,
Menj, fuss, rohanj és jelentsd nyomban,
Hogy nem talál-sz-e országomban
Valami gyanus idegent?”
A varju nagy káromva elszállt,
Senki-se látta, merre ment,
Csak midőn hangját nem hallatta,
Tudták, hogy nincs már idebent.
Éz pedig nem volt senki egyéb,
Mint a boszorkány gyermeke,
Ki egész nap a határt járja
Károgó varju képibe.
Ő hordja a hirt s ha valamit

Meglát, azonnal jó sietve,
Hogy elhárítsák a veszélyt, vagy
Vadásszanak kis gyermekekre.
Ilonka minden szót meghallott
S bár gyermek-ésszel volt nagyon,
Mégis csak elcsudálkozott, — a
Mit a varju mondott, — azon.
Édes anyjától azt tanulta,
Hogy ki az Istent szereti,
Azt nem hagyja el, s ez a tudat
Ujabb erőt adott neki.
De megérteni mégse' tudta
A kedves, jó tündéretet,
Hogy őt mért nem vitték magukkal,
Midőn velük beszélgetett?
Hogy a szekér, amelyen ültek,
Könnyű volt, mikép a lehellet,
És hogy tündérek nem viselnek,
Miként az ember, földi testet:
Ő nem tudhatta és magában
Csak azt gondolta el szegény,
Hogy féltükben rohantak el oly
Gyorsan a Göncöl szekeren.
Pedig a gyermek, ki álmában
A szép Tündérországba ér
És olyankor vélők beszélget,
Azt megismerik a tündérek,
Segítik, hogyha van veszély.
Hogy gyöngyvirág nőtt utja helyén
S ahol pihent, forrás fakadt:
Az ő kezük munkája volt az,
Hogy egykor rátaláljanak.
Ő minderről mit sem tudott még,
Csak elgondolva helyzetét,
Önkéntelenül is imára
Kulcsolta össze két kezét:
„En Istenem, segíts meg engem
És véd meg az én jó anyám,

Ki most engem keres siratva,
Nincs éjjele, nincs egy jó napja,
Amióta őt elhagytam!"
Körös-körül a köfal erre
Recseg, ropog, nyög kinosan
S átfutja boszorkány testét
Reszketés, kinzó láz-roham.
Minden állat félre huzódik,
Ki merre lát, ki merre tud,
Bujnák a lány a föld alá is,
Ah! de nincsen semerre ut.
Kialszik a mécs bus világa,
Siri sötétség lepi meg
Ez elkárhozott, bus tanyát, hol
Nyugalma nincsen senkinek.
A sötétségen átvilágol
A boszorkány két tüzszeme,
A szájából lángok lövellnek.
S mint hogyha a menny dörögne:
Kebléből fájdalmas nyöszörgés
Rut hangjai törnek elő,
S a termet hirtelen betölti
Bódító, kénes levegő.
Arcát a lány kezébe rejti
S csak egy szó jön ki ajakán,
Egy drága, édes szó, amelyhez
Ragaszkodik, mint védelemhez
Minden jó gyermek, hogy „Anyám!”
Óh, hogy sietne, hogy rohanna,
Ha tudná, hol van gyermeke?
Hogy legalább még egyszer látná,
Egyszer beszélhetne vele.
Keresi is a rengetegben,
De nyomára csak nem akad,
Majd elhagyja a falut, házat,
Egy kis viskót épít magának
Egy lombos, öreg tölgy alatt.
Senkije nincs már e világon,
Mért élne emberek között,
Ha, ki oly kedves volt szívének,
Egy más hazába költözött?
Igy él itt, árván, elhagyottan,
Szívében él a szeretet
És a remény halvány világa,
Hogy talán egyszer fölhalálja,

Akit oly forrón szeretett.
Feje fölött a varju károg,
Kisérgeti, amerre jár,
S még ő, szegény, örül annak, hogy
Milyen hűséges egy madár!

Egyszerre csak nagy szárnycsapással
A varju otthon megjelen.
Mély, siri csend fogadja ottan
És tőle soha nem szokottan
Érőt vesz rajt' a félelem.
Mídon anyját reszketni látja,
Mindjárt tudja, hogy baj van itt,
De fellobog a mécs világa
Erősen, hogy csaknem vakít.
Élmult az öreg reszketése;
A fojtó pára elrepül,
S bizonyos jól eső nyugalom
Kerekedik ismét felül.
A varju odaszáll eléje,
A nyelve gyorsan megered
S emberi szókkal imigy mondja
Az odakünn történeteket:
„Az egész erdőt felkutattam,
Bejártam az egész határt,
De amit láttam és hallottam,
Nekünk az egy cseppet se árt.
A gyöngyvirágok mind kitépve
Száradnak. Hát mondd meg nekem:
Ilyen kis semmiért fogott el
Az a fene nagy félelem?
Elzártuk a forrás vizét is,
Onnan többé viz nem csörög,
Ez már kissé nagyobb munka volt,
Hogy vinnék el az ördögök!”
Az „ördög” szóra a boszorkány
Arcára vidámság derül,
„Derék gyerek vagy, hogy a munkát
Hamar végezted s emberül!
Folytasd tovább, hogy még mit láttál?
Már nyugodtabban hallgatom.
Nem volna-e egy új fogásra
Megint valami alkalom?
Tudod nagyon jól, hogy kis lánykát

Kell fognunk, mennyit csak lehet,
 Hogy neveljünk magunkhoz illő
 Erős, hatalmas lelkeket!"
 „Biz' én országunk területét
 Bejártam keresztül-kasul,
 Láttam is epréző leánykát.
 S megjártam vele cudarul.
 Lettem virág: le nem szakított,
 Voltam lepke: nem kergetett;
 Lettem hal a patak vizében,
 De rám még ügyet se' vetett.
 Ugy látszik, anyja ráparancsolt,
 Hogy nagyon siessen haza,
 Nehogy ott érje az erdőben
 A koromsötét éjszaka.
 No, de se baj! Ha nem ma:
 Vagy azután lesz majd megint,
 Az én szemem nem egyfelé néz,
 Hanem mindenfelé tekint.
 Igen! Még majd el is felejtem:
 Az erdő kellős közepén
 Valami szegény özvegyasszony
 Jár, hogy mindent összekutasson
 Elveszett lányáért szegény!
 Dehát ezt hagyjuk, hisz' ő minket
 Semmiképpen nem érdekel,
 Csak azért említem, hogy mindent,
 De mindent hiven mondjak el.«
 A kis leány, ki eddig némán,
 Mindent figyelve hallgatott,
 Anyjául vélte fölismerni*
 Az erdőt járó alakot.
 A szeretet hatalma oly nagy,
 Hogy nem álhatta már tovább,
 Hanem hirtelen előlépett

És halljatok egy új csodát:
 Megragadja a vén boszorkány
 Sovány, száraz, aszott kezét
 És könyeit pergetve rája,
 Ajkáról kél ilyen beszéd:
 »Öreg anyám, ne bánts te engem,
 Hisz' én nem vétettem neked.
 Ha magam volnék, t'án szívesen
 Lennék a te hű gyermeked!
 De lásd! nekem édes anyám van,
 Aki most mindenütt kutat,
 S nem találja, bár hogy keresi
 A hozzám vezető utat.
 Az én szívem csak hozzá vágyik,
 Mert igazán csak ő szeret,
 És nincsen más e nagy világon,
 Ki úgy szeretne engemet!
 Én jól tudom, hogy ha lefekszik,
 A párnája könnyel tele,
 Mert nincsen, aki vigasztalna,
 Nincs véle kedves gyermeke.
 Öreganyám! Hiszen te jó vagy
 És van szívedben vigalom,
 Csak még egyszer bocsáss el hozzám
 Elbúcsúzni, ezt akarom!
 Halvány arcára csak még egyszer
 Leheljem forró csókomat,
 Akkor nem bánom, ha bár a sir
 Sötét keblébe befogad.
 Ismét kijövök az erdőbe,
 Ha a szívem meg nem reped,
 Akkor aztán hozz vissza ismét
 És üss, verj, kinozz engemet!«

(Jövő vasárnap tovább folytatjuk.)

Kincskereső Ádám.

Ádám szegény favágó ember volt. Ott lakott a rengeteg erdő közepében egy kis magya készítette kalyibában s kora hajnaltól késő estig fákat döntött, hasított s ha megéhezett, elment a mogyoró bokorhoz vagy vadkörtefához, ott jóllakott s ha megszomja-

zott, elballagott a hús forráshoz, mely ott csörgedezett a közelben s két tenyerével merített a kristály-tiszta üde vízből.

Igy éledgett a szegény favágó Ádám hosszú életen keresztül, mikor egyszer csak meghallotta a tarka harkálytól, aki egy öreg

tölgyfán kopácsolt s akinek nyelvét az erdőlakó Ádám nagyszerűen értette, — hogy bizony nem mindenütt élnek az emberek ily szegényen és nyomoruságosan.

— Arra messze — csicseregte a harkály — túl az erdőn és az erdő után következő mezőkön ragyogó palotákban laknak az emberek, nem pedig ilyen roskadozó kalyibában, mint te és finom ételeket esznek, hozzá zamatos bort isznak és nem döntik hajnaltól késő estig a vastag fákat, sőt alig dolgoznak valamit, mégis másként élnek, nem ilyen nyomoruságosan!

— Hogyan lehet ez? — csodálkozott Ádám, a fávágó.

— Ugy, hogy rengeteg pénzük, kincsük van, amiért aztán megszerzik mindazt a sok finom dolgot, gondtalan életet, amikről neked fogalmad sincs.

— Pénz?... Kincs?... — töprengett Ádám magában. — Soha hírét sem hallottam ezeknek! De, ha a harkály mondja, biztosan úgy van, mert ő messze földeket bejárt már, sok mindent látott és hallott, egyszóval igen tapasztalt lény.

A harkály beszéde szeget ütött a szegény fávágó fejébe s egyszerre érezni kezdte a maga nyomoruságát, szegénységét s egyre keservesebben esett neki a munka, fanyarnak találta a mogyoró és vadkörte-eleséget, izetlennek a forrásvizet és türhetetlennek a lakását.

Pár napi tépelődés után végre elhatározta, hogy elindul kincset szerezni, hogy ő is úgy élhessen, mint azok, kikről a harkály mesélt.

Nyakába kerítette tehát tarisznyáját, fejszéjét belevágta egy öreg tölgy kérgébe s lakása őrzését rábizva a folyondárra, meg a tarka harkályra, elindult kincskeresni...

Három nap, három éjjel szakadatlanul ment. Utközben minden bokor, minden fa megkérdezte:

— Hová mégy, Ádám?

— Megyek kincset keresni, hogy úgy éljek, mint a többi emberek.

— Ne menj, ne menj — rázta meg cserjéjét a bokor.

— Kár, kár — kiáltotta egy varju, aki szintén meghallotta Ádám szándékát.

— Ó, ó, — sopánkodtak bólogatva a falombok.

— Nem engedlek — mondta a földön kuszó inda s rácsavarodott Ádám lábára.

De a marasztalás, sopánkodás mit sem használt s a fávágó csak tovább haladt a maga útján.

Pegyedik nap végre ki is ért az erdőből és egy nagy-nagy tisztásra jutott. Itt kisse lepihent, mert igen elfáradt s csak azután vágott neki a széles mezőségnek. Most már gyorsabban haladt, mert évszázados fák, sűrű bokrok, földön kuszó indák nem állották útját s mire leszállott az este, megérkezett a város alá. Nem akart este bemenni az ismeretlen városba, miért is lefeküdt, hogy kialudja magát reggelig s majd frissült erővel fogjon a kincskereséshez.

Kora reggel aztán belépett a város falai közé. Ugyancsak elbámult a hatalmas, cifra házakon, melyekben az emberek laktak.

— Lám, — állapította meg — igazamondott a harkály! Itt sehohsem látok oly egyszerű, nyomoruságos kalyibát, mint az enyém ott, az erdőközepén! Boldogok, akik ily szép házakban lakhatnak!

Amint így báméskodik, egy, a többinél is hatalmasabb épület elé ér, melynek széles ajtaján csak úgy rajzoltak ki-be az emberek mint a méhek a kaptárban.

— Vajjon mi lehet ez a ház? — csodálkozott.

És mivel sehogysem tudta kitalálni magától, közelebb ment, hogy a sok ember közül valamelyiktől megtudakolja.

De amint odaért, bizony nem tudta, ki szólítson meg, mert egyik ember sem látszott valami barátságosnak, sőt mindegyik veszekedett, civakodott a másikkal és rikácsolt hangjukból egyre sűrűbben hangzott ki egy szó:

— Pénz!

Szerfölött égette a kíváncsiság Ádámot, bátorságot vett hát magának s odalépve egy kevésbé haragos külsejű emberhez, alázatosan megkérdezte:

— Ugyan kérem, micsoda épület ez a nagy ház?

— Ez a Törvényház — felelte a megszólított.

— Törvényház? — csodálkozott a favágó Ádám. — Mire való ez?

— Boldog ember, aki nem ismered ennek az épületnek a rendeltetését! Hát itt osztogatják az igazságot azoknak, akiket ott látsz egymással civődni.

— Hát mit akarnak azok egymástól?

— Végeredményében pénzt! Az egyik követel, a másik nem akar adni, erre összevesznek, aztán idejönnek a bíró elé, aki megmondja, hogy kinek kell adni és kinek kell kapni.

— És ilyen sokan vannak az igazságkeresők?

— Ojjé! Mindennap ennyien. Sőt sokszor többen is és még nagyobb lármával követelik egymástól a pénzt... No, de épen engem szólítanak, hát nem magyarázok tovább.

Azzal otthagya az ámuló Ádámot.

— Hm, — tündődött a favágó — úgy veszem észre, nem valami szép dolog az, ami itt folyik... Civakodás, veszekedés a pénzért! No, én itt hiába is keresném a boldogító kincset. Gyerünk tovább!

Megy, mendegél a széles utcákon, egyszerre csak valami riadalomnak lett a szemtanuja. Egy ember kétségbeesett arccal futott, százan és százan meg üldözték és egyre kiáltották:

— Fogják meg! Tolvaj! Fogják meg!

Mind kisebb lett a térség az üldözők és üldözöttek között, míg végre egészen elfogyott, az üldözöttet megfogták s egyszerre tizen is nekiestek és ütötték, verték, ahol érték.

— Hát itt mi történik? — kérdezte ugyancsak értelmetlen tekintettel a favágó valakitől.

— Nem látja? A gazember lopott s rajta csípték. Most aztán jól eldöngetik.

— Mit lopott? — tudakolta Ádám.

— Pénzt! Csak pénzt érdemes lopni.

— És mi lesz azzal az emberrel most?

— Becsukják, ha ugyan fel nem akasztják. Mert a törvények nagyon szigorúak!

— És mégis lopnak?

— Hja, a pénz elveszi az emberek józan esztét. Minden rosszra képesek érette!

Erre már szólni sem tudott Ádám, hanem hangtalanul tovább állott. Alig ment azonban pár lépést, látja, hogy összeláncolva visznek egy embert. Ezt is nagy tömeg kísérte tisztes távolból.

Ádám most nem kérdezett, hanem elvegyült a tömegbe, úgy hallgatózott, hogy megtudja, miért viszik összeláncolva azt az embert ott elől.

Rögtön meg is tudta. A tömegben ugyanis valaki épen magyarázta a másoknak:

— A tizedik utcabeli gazdag kereskedőt az éjjel meggyilkolták és kirabolták a pénztárárt. Ezt az embert gyanúsítják a rablógyilkossággal.

Ádám szinte megszédült, mikor ezeket a szavakat hallotta.

— Tehát gyilkolnak is a pénzért — állapította meg — s a gazdag sem örvendhet nyugodtan a kincsnek, mert meggyilkolhatják érte!

Egészen felzaklatta lelkét ez az eset s őszintén vágyott valami megnyugtató környezetre, ahol nem kell hallania a pénzről.

Épen kapóra jött egy temetési menet.

— Posza — gondolta — ezek között megnyugodhatok kissé.

Odatolakodott tehát a gyászolók közé, akik szomorú arccal, levett kalappal kísérték a fekete koporsót.

— Mily őszinte fájdalom ül az arcukon — állapította meg jól eső érzéssel. — Ezek nagyon derék, jó lelkű emberek lehetnek!

Alig haladt azonban pár lépést, akarva

nem akarva meg kellett hallania azoknak beszélgetését.

— Én az ékszereket akarom — mondotta az egyik.

— Ohó! — vágott rá a másik — azok engem illetnek! Még életében nekem ígerte. Azért is ápoltam betegségében.

— Nekem a pénze kell, avatkozott a vitába egy harmadik.

— Hogyisne! — támadt neki az előbbi kettő. — Milyen jusson? Neked semmihez nincs jogod az örökségből.

— Azt majd a bíróság dönti el! — kiáltotta ez haragosan s rögtön kilépett a sorból és csak távolabbról követte a menetet.

De Ádám, a szegény favágó is meglegte ezt a társaságot és elmaradt tőle. Egy kertbe ment, leült az egyik padra s úgy elmélkedett:

— Tehát a legszentebb érzést is kiöli az emberből a pénz — gondolta. Hol van tehát az a boldogság, melyet a pénz szerez s melyről a tarka harkály oly elragadtatással beszélt?!

De azért nem hagyott fel teljesen a reménnyel, hogy végül még is csak rátalál.

Tovább indult hát s bolygás közben egy nagy-nagy folyó hidjához ért. A hidon rögtön feltűnt neki egy szegényesen öltözött asszony, — karján kicsiny gyerekekkel — aki keservesen sirdogált és a hid korlátjának támaszkodva nézte a rohanó, kavargó hullámokat. — Miért sírsz te asszony? — szólította meg.

— Ne háborgass — felelt a kérdezett. — Nem látod, hogy a halálra készülök?

— Halálra?

— Ugy bizony! Épen bele akarom vetni magam gyermekemmel együtt a folyóba.

— Miért tennéd ezt a dőreséget?

— Hogy megszabaduljak a földi nyomoruságtól!... Hiszen itt csupa kin és szenvedés az élet... Éhezik és nyomorog az ember, mert nincs pénze...

És már kapaszkodni kezdett a korláton, hogy elkövesse végzetes lépését.

— Megállj! — ragadta meg favágó Ádám,

Gyere velem! Én elvezetlek olyan helyre ahol nem lesz okod az életre panaszkodni.

Annyi meggyőző erő volt a hangjában, hogy a szegény asszony nem is kételkedett benne egy percig sem, hanem engedelmesen követte Ádámot.

Ádám pedig sietve ment az erdő felé, melyet hűtlenül elhagyott a harkály szavára s csak akkor pihent le kissé, mikor már jó mélyen bent járt az ősfák között, honnan nem látszott a városnak még a legmagasabb tornya sem.

A fák, bokrok, indák mosolyogva, boldogan üdvözölték a visszatérő Ádámot és hizelegve simogatták az asszonyt, akit magával hozott.

A folyondár becsületesen őrizte a kalypát s mikor Ádám megérkezett, lefutott az ajtóról, hogy bebocsássa a gazdát.

— Itt fogunk élni, ebben a kis házikóban — mondotta Ádám az asszonynak. — S meglátod többé nem fogsz panaszkodni!

Ádám, a szegény favágó sohasem kívánczolt pénz és kincs után.

Kaland a cipőkrémmel.

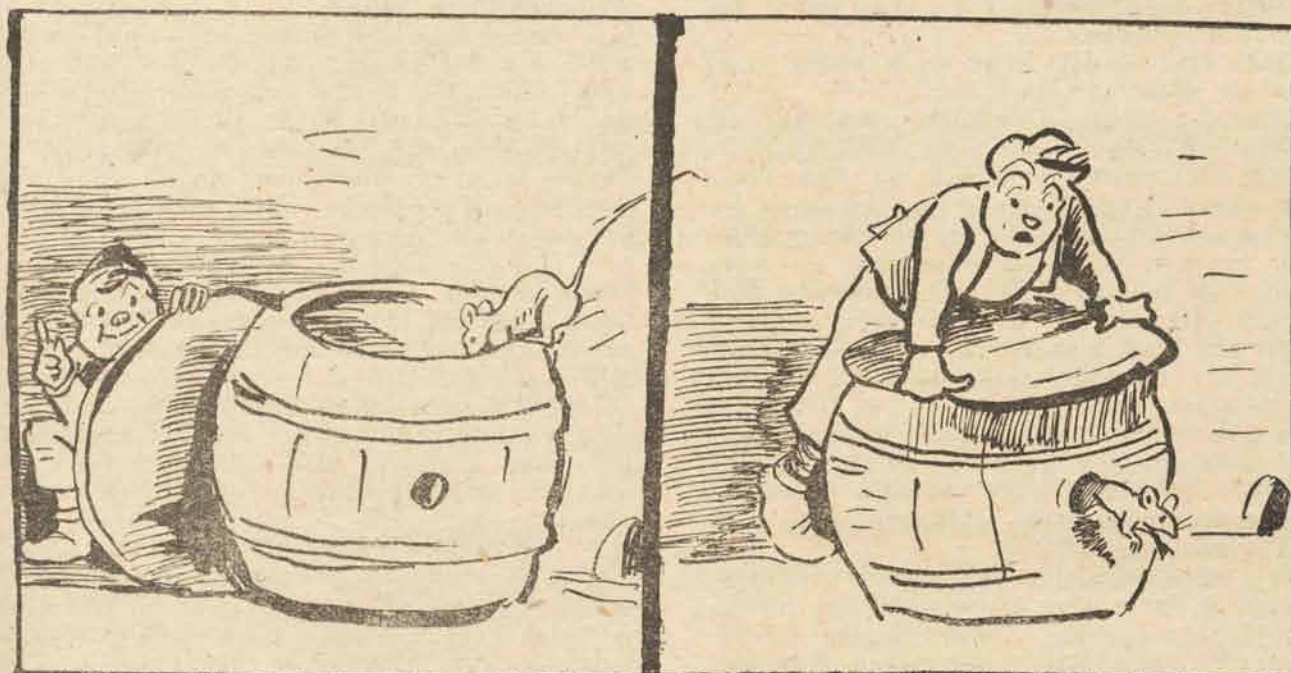
F. Gyurka meg Zsóka egy napon meglesték, hogy hol áll valami cipő-krémes festék; miből György urfi — Zsófi tanácsára — arany-fürtös haját mocskosra mázolta.

Ám, a két mű-piktor látva, mi remekül fest a krém-színhatás: ijjedten menekül a fürdőszobába, melegvizes kádba, hogy a szegényfoltot magáról lemossa.

Dr. Herman Lipót.

Lackó és a kis egér.

Egértfogni Lackó gyerek
 Lesbeáll a hordó megett.
 Az egér felbátorodik
 S a hordóra kuporodik.

„Mevagy torkos, láncosadta!”
 S a fedelet reácsapja.
 Ám a likon a kis koma
 Kievickél s szalad tova.

Naplóm.

Április 26. — Édes, jó, öreg Cimbórá, hogy nekem mennyi bajom van, az igazán rettentő. Képzeld csak el, most aztán mindennek az a vége, hogy nevelőt kapok a nyakamra.

Tegnap este történt, hogy édes apám nagy mérgesen azt mondta vacsora után:

— Ennek a konyisz köyöknek nevelő kell, mi nem birunk már vele!

Mikor édes apám ezt mondta, én nem ültem asztalnál, hanem a másik szobában a sarokban álltam, mert a sarokba állítottak még délután pontban öt órakor. Én nem tudom, milyenek ezek az apák. Nem elég, hogy délután öt óra óta a sarokba állítják szegény gyermeküket, este nyolckor ráadásul, mikor már alig bírok a sarokbaállástól a két lábamon állani, még azt mondják, hogy nevelőt fogadnak mellém, mert nem bírnak velem.

Egy apa nem is tudja, milyen borzasztó az a sarokban állás, egy apa régen volt gyerek és különösen nem tudja az apa, hogy micsoda borzalom az, mikor a gyermeket azzal fenyegetik meg, hogy nevelőt fogadnak hozzá.

Van a mi osztályunkban egy nagyon uri gyerek, akinek nagyon finom neve van és akit úgy hívnak, hogy *Vargóvszky Ferencz*. Ennek a fiúnak van nevelője, ennél a fiúnál látom, hogy milyen rettenetes, ha valakinek nevelője van. Ez a *Vargóvszky* soha sem jön egyedül az iskolába, mindig a nevelője kíséri, ez a *Vargóvszky* soha sem jön délután hozzánk a folyó partjára játszani, mert neki a nevelővel sétálni kell menni, ez a szegény *Vargóvszky* úgy tudja mindig a leckéjét, mint a vízfolyás, mert a nevelő egész délután azt csinálja vele, hogy veri bele a leckét. Ha most én is nevelőt kapok, akkor vége mindennek. Nem mehetek a folyópartjára gombozni, nem mehetek a többi fiukkal futbalozni, nem mehetek nyáron a többiekkel csatango'ni, nem mehetek az egyletbe mert már nekünk egyletünk is van, ha nem mindig csak a nevelővel mehetek.

Egész éjszaka a nevelőről álmodtam és reggel is nagyon szomorúan keltem fel, mert nem tudtam, hogy mi lesz: lesz-e nevelő vagy nem lesz-e nevelő.

Bocsánatot akartam kérni az apámtól, de az apám nem engedte, hogy kezet csókoljak neki, hanem azt mondta, hogy nem áll ilyen haszontalan gyerekekkel szóba és kotródjak a szeme elől. Én nagyon félttem az édes apámtól. Édes anyám sokszor megnadrágot és tőle még sem félek úgy, mint az édes apámtól, mert az édes apám még soha sem vert meg, csak haragszik rám, ha rossz vagyok, nem beszél velem és ez sokkal jobban fáj, mintha megvert volna.

Pedig nem is csináltam tegnap semmi olyan rosszat, amiért ezt a nagy haragot, meg a nevelőt megérdemeltem volna.

Mindössze annyi történt, hogy eltörtünk két poharat. A okból a szép poharaktól törtünk el kettőt, amelyekkel édes anyám csak akkor szokott teríteni, ha vendégek vannak a háznál. És annak, hogy eltörtem a szép poharokat, nem is én vagyok az oka, hanem Szendrei. Miért nem fogad édes apám a Szendrei mellé nevelőt, miért akar azzal a nevelővel engem tönkretenni?

Ugy volt, hogy Szendrei, aki tegnap délután is feljött hozzánk, azt mondta nekem, hogy van az ő udvarukban egy lakatos legény, aki esténként azzal a mulat, hogy maga elé állít hét poharat, aztán megtölti őket vízzel, egyiket kevesebb, a másikat többel és egy kis vaspálcikával szép nótákat ver ki rajtuk, mert a poharaknak aszerint más a csengésük, amint több vagy kevesebb vizet töltenek beléjük. Azt tanácsolta Szendrei, hogy próbáljuk meg mi is ezt a játékot.

Behoztunk a konyhából öt poharat, azért ötöt, mert a konyhában nem volt több pohár, mint öt és mivel Szendrei azt mondta, hogy nótázni csak hét pohárral lehet, ötöt pedig egyáltalán nem, hát kinyitottam a nagy szekrénynek üvegajtáját és kivettam onnan még két üres poharat, két szép, cifra, vékony üvegfa poharat.

Megtöltöttük ezeket a poharokat lépcsőzetesen vízzel és elkezdtünk nótázni. Boci tarkát... akartuk kiverni rajtuk. Annyi már ment is, hogy Boci, Boci tar... de tovább nem, a «ka» t sehogyan nem tudtuk kiverni.

— Ennek is te vagy az oka, — mondotta Szendrei — mert nem jól csinálod az egészet. A lakatos legény nálunk az udvarban egy kis vaspálcikával üti a poharokat, nem pedig ceruzával, mint te. Vaspálcika kell ide. Sokáig kerestünk ilyen vaspálcikát, de nem találtunk sehol. Könnyű a lakatos legénynek, ha neki vaspálcika kell, hát csinál magának egyet, de mit csináljunk mi.

De Szendrei végre megtalálta magát és elővette a kályha mellől a görbe vasat és azt adta a kezembe, hogy azzal üssem a poharokat, akkor menni fog a nóta tovább.

De, jaj Istenem, ahogy a vassal az elsőt ütöttem a két szép pohárra, mind a kettő ropogva összeszetört, mert azok a poharak nagyon vékonyak és mert számár volt Szendrei, mikor azt tanácsolta, hogy vassal üssük az üveget.

Hát ennyi volt mindössze és tessék: most kapok egy nevelőt. Csufolni fognak az osztályban,

sajnálni fognak az osztályban és a lejjobban én magam fogom magam sajnálni, mert vége van a nagy mulat:ágoknak, mert a nevelő biztosan olyan ember lesz, aki nem enged majd semmit, pedig mennyi szép dolgot tudtunk volna most tavasszal csinálni: éppen most akartunk a szentmártoni kis erdőbe menni varjúfészket rabolni.

A jövő héten megirom neked öreg Cimbora, hogy mi'yen is hát az én sorsom, ha nevelő van a hátam megett, addig is gondold a te szomorú és szenvedő kis öcsédre.

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Rontó Pali születésnapján.

— Tréfás színjáték egy felvonásban. —

SZEREPLŐK: *Anyuska, Lili, 12 éves, Pali, 7 éves, gyermekei. Bandi, Károly, Laci, Béla, Pali barátai.*

SZIN: Paliék gyermekszobája, játékpólccal.

I. JELENET.

Lili, majd Anyuska.

Lili (egy képeskönyv lapjait ragasztgatja):

Már ez is elszakadt! Milyen kár érte!

Anyuska: Mit csinálsz Lilike?

Lili: Ennek a gyönyörű képeskönyvnek a lapjait ragasztom össze. Csak ma reggel kapta Palkó a nagyapától a születése napjára s tessék nézni, máris milyen rongyos.

Anyuska (szomoruan): Oh, ez a Pali, ez a Pali! Jó szó, kérés, intés mindhiába. Nem tudja megbecsülni a holmiját. Addig nem nyugszik, míg játékait-széjjel nem szedi, diribdarabra nem tör. Igazi Rontó Pál!

Lili: Az én holmimat is mindegyre bántja. Tegnap, ha idejében észre nem veszem, a nyelvtankönyvemből papirhajót csinált volna.

Anyuska: Igen, igen! Valóságos Rontó Pali! Meg sem érdemli, hogy új játékot kapjon. (A játékpólcot nézi.) Nincs egy ép darabja. Pedig csak mostanában kapta.

II. JELENET.

Előbbiek, Pali.

Pali (beront, egyenesen a játékpólcnak, a holmikat onnan kiméletlenül a földre szórja, közben rátapos egyik-másik játékára): A kis

fütyülőt keresem Hol van a kis fütyülöm? Igaz ugyan, hogy már elromlott, de azért mégis meg akarom mutatni a fiuknak.

Anyuska (feddően): Hát aztán így kell azt a fütyülőt keresni? Ami még egész volt ezen a polcon, az most bizonyára összetört.

Pali: Nem baj, hiszen ma van a születésem napja és a vendégek, akiket meghívtunk, majd hoznak új játékot.

Anyuska: Amit Rontó Pali meg sem érdemel! (El.)

Lili (utána kiállt): Anyuska: Várjon csak rám egy pillanatig. Eszembe jutott valami. (Utána fut.)

III. JELENET.

Pali (kiméletlenül dobálja vissza a játékokat a polcra): Velem mindig pörölnek, még a születésem napján is! Mert nem vagyok olyan mintá-gyerek, mint a Lili. Ő persze mást sem tesz, csak a holmijára vigyáz. A játéakai mind olyanok, mintha most vették volna és a kedvenc babáját két éves kora óta őrzi. S mert soha semmit sem tör össze, hát annyi játéka van, hogy azt se tudja hány. Egy azonban bizonyos, hogy Lili irigy. Engem közel se enged a játéakaihoz. Tessék, most is zárva a játékos szekrénye. De bánom is én! Lesz nekem is játékom, csak azért is! Már alig várom,

hogy jöjjenek a vendégeim. Istenkém, miért is van csak egyszer egy évben születése napja az embernek, mért nem legalább tizszer? Hiszen így is jó. S különösen az a jó, hogy ez az egyszer máma var! Hurrá, hurrá!

IV. JELENET.

Pali, Lili.

Lili: Minek örülsz úgy, Pali?

Pali: A játékoknak, amit kapni fogok.

Lili (nevet): A ig várod, hogy legyen megint mit széjjelszedned, úgy-e?

Pali: Azzal ne törőd, inkább mondd meg, lesz-e jó ozsonna?

Lili: Meghiszem! *(Kintről csengetés.)*

Pali (izgatottan): Az első vendég! Elébe megyek.

Lili (visszatartja): Majd bejön, várd be itt. *(a türelmetlenkedő Palit szóval tartja.)* Hát tudod-e, mi lesz az ozsonna? Először csokoládé-kávé, aztán mazsolás kalács...

Pali (türelmetlen): Mért nem jön már be...

Lili: Rögtön itt lesz... Aztán kaptok ozsonnára gesztenye tortát.

Pali: De miért nem jön...

Lili:... meg apró mandulás csókocskákat...

Pali: Engedj...

Lili:... és gyümölcsöt *(Pali kirántja magát és az ajtónak ront, Lili utját állja.)* Ugyan ne türelmetlenkedjél, hiszen már itt is van a barátod.

V. JELENET.

Előbbiek, Laci, majd Károly, később Bandi s végül Béla.

Laci (csomaggal): Jó napot, Lili. Szervusz Pali!

Lili:) Szervusz Laci!

Pali:)

Laci: Gratulálok a születésed napjára! Ime, az ajándékom, tessék. *(Atadja a csomagot.)*

Pali boldogan bontogatja: Köszönöm, te édes, te jó Laci: Oh, de örülök! Milyen nagy csomag? Milyen súlyos, nagy csomag! Vajjon

mi van benne? *(Lili elfordítja a fejét s nevet.)* No, végre kibontottam a fonalat *(a csomagból elgörbült sinek, egy törött játékmozdony és összezuzott vasuti kocsik kerülnek elő.)* Pali csalódottan nézi, végre méltatlankodva feljajdul): Oh!

Károly (beront, csomaggal): Gratulálok! Gratulálok! Gratulálok!

Pali (örömmel): Szervusz, Károly!

Károly: Ugy örülök, hogy meghívtál a születésed napjára. Borzasztóan szeretem a születésnap meghívásokat. Olyankor pompás ozsonnát kap az ember. Úgy-e?

Lili: Meghiszem!

Pali (kiveszi kezéből a csomagot): Ezt nekem hoztad?

Károly: Persze! Kinek másnak?

Pali: Tavaly is olyan gyönyörű ajándékot kaptam tőled. Egy gözgépet. Igaz, hogy másnap már elvesztettem belőle a srófokat és az egészet aztán már nem lehetett használni *(ezalatt kinyitotta a csomagot, melyből rongyos képeskönyv-lapok potyognak a földre.)* Csalódottan, szinte sirva): Oh!

Bandi és Béla (egyszerre jönnek, óriási csomagokkal): Szervusz, édes Palkó!

Pali: Szervusztok, fiúk!

Bandi (felköszönti Palit):

Én még kicsiny vagyok,
Sokat nem mondhatok.
A Dunában van egy hal
Annak neve harcsa
A jó Isten — Palikát
Sokáig megtartsa!

(Atadja a csomagot.)

Pali (arca újra felderül): Köszönöm!

Béla: Én nem tudok olyan szép köszöntőt, mint Bandi, de én is teljes szívemből minden jót kívánok a születésed napjára. Ime, az ajándékom

Pali (boldogan): Két ilyen óriási csomag, alig bírom cipelni! Itt is hagyom a földön s hozom az ollót, hogy elvágjam a fonalat. Vajjon mi lehet benne? *(mind körülállják a csomagot.)* Vajjon mi lehet benne? *(A csomag*

széthull, egy sereg selejtes, törött játék potyog ki belőle. Pali előbb dermedten nézi, majd sirásra fakad. : Oh, milyen rettenetes! Oh, milyen szomorú ez az én születésem napja! Hiszen ez csupa törött játék!

Béla: Hát persze, hogy csupa törött játék! Ha tudnád, milyen kinnal-bajjal gyűjtöttük össze! S most talán nem is örülsz neki?

Pali (zokog): Ennek örüljek?

Bandi: Hát hallottak ilyet? Hiszen te így szereted a játékokat! Hiszen alig várod, hogy az ép játékaidat széjjel rombolhasd!

Pali: Oh, oh, oh!

Laci: Én is azért szedtem szét ezt a vonatot, mert azt hittem, hogy így szereted. Nem csekély munka volt ám, de hát örömet akartam neked szerezni

Pali (zokog): Oh, oh, oh!

Károly: Nekem majd megszakadt a szívem, amikor ezt a képeskönyvet szét kellett tépnem, de nálad csak rongyos képeskönyveket láttam, hát azt hittem, csak rongyosan szereted őket.

Pali: Oh, oh, oh, milyen rettenetes!

Bandi, Károly, Laci, Béla (egyszerre):

Bandi: Nem akartam, hogy te kinlódj velem!

Károly: Örömet akartam neked szerezni!

Laci: El sem hiszem, hogy nem a töröttet szereted.

Béla: Magam végeztem el helyetted!

Pali: De nekem nem kell így! Én az ép játékot szeretem! Oh, csak még egyszer egész játékot kapnék, úgy vigyáznék rá, mint a szemem fényére. Csak egyszer, egyetlen egyszer kapnék még!

Lili (örömmel): Igazán, Palkó? Igazán? Igéred?

Pali: Soha, sohasem törném el többé szándékosan a játékomat!

Lili: Hiszen, ha nem lennél ilyen Rontó Pál, még minden rendbejöhethetne. (int a fiuknak, azok szaladnak s csakhamar ép játékszerekkel térnek vissza.)

Bandi (átadja ajándékát): Tessék, ha ezt jobban szereted!

Károly: Nekem is volt egy szép képeskönyvem a télikabátom zsebében, ha ígéred, hogy vigyázol rá, szívesen neked adom.

Laci: Itt van, Palkó, csak ne sirj! Hiszen mi vig születésnapot akartunk neked rendezni, a te hibád, ha tévedtünk.

Béla: Ez az én ajándékom.

Pali (előbb csodálkozik, aztán boldogan): Igazán nekem adjátok? Igazán? No de ilyet! Istenkém, milyen boldog vagyok! S meglátjátok, milyen becsben tartom majd ajándékokat! Ezt a mai leckét nem felejttem el. Ha mához egy évre eljöttök hozzám, mindent ugyanígy viszontláttok!

Lili: Ugy legyen! Most menjetek ozsonnázni, fiuk!

Fiuk (mind élénken): Éljen, brávó, megyünk ozsonnázni! (El.)

VI. JELENET.

Lili, Anyuska.

Anyuska (az ajtóban): Kitünő volt az eszméd, Lilike!

Lili: És ami fő, fényesen sikerült! A fiukat pompásan tanítottad be, anyuska. Nagyszerűen játszották szerepüket!

(Függöny gyorsan le.)

Kis Cimborák!

Több cimborára arra kért bennünket, hogy a Cimborák pályázatának határidejét hosszabbítsuk meg vagy két héttel, mert még nagyon sok olyan olvasónk van, aki nem készült el annak leírásával, hogy mi volt ám kis életének eddigi legnagyobb öröme.

Mi a kéréseknek eleget teszünk és nem bánjuk, hát legyen az utolsó határnap május 9.-e; de aztán vége, mert kiakarjuk osztani már a hajás babát vagy a football labdát annak, akiől a legmelegebb, legkedvesebb levelet kaptuk.

Bizony bizony már én is szeretném tudni, ki lesz köztetek a legérdemesebb?

Öreg Cimborák.

Valódi angol match

chrombőr footballok, gyermek labdák, solingeni zsebkések Uti bőröndök, kosarak, pénz- és levél-táskák érkeztek: **RAGÁLYI-hoz**

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Gottlieb Kata: Türelem Kató, ne félj a rejtvényeidre sor kerül, de előbb azoknak a Cimbóráknak a rejtvényeit hozzuk, akik előbb küldték be, mint te. **Lévay Margit:** A megfejtések jók, de nem olvastad a Cimbora „Tíz parancsolatját? „Irkából tépett papirosra ne írj.“ De te ezeket a parancsolatokat nem sziveled meg. **Szamosy Aranka:** Az előbbi üzenet neked is szól. **Róth Margit:** A megfejtéseid jók, az igéi rejtvényeket küld be szépen, tisztán leírva s ha jók beleteszünk s Cimbórába. **Kardos László és Lili:** A „Lapda 'áték'“ ügyes, de egészen kis gyermekeknek való, akik még nem olvasnak Cimbórá-t s így ha ki is szerkesztenénk, nem érnék el vele a kívánt eredményt. A megfejtéseid mind helyesek. **Szóbel Tibor:** A beküldött rejtvényedet nem sokára vizontlátod a Cimbórában. **Pap László** Úgyesen verselsz Laci s gratulálok, — ha te költötted. De akkor alá kellett volna írnod, hogy „Írta Pap László.“ Alkalmadtán hozni fogjuk. **Veszprémi István:** Megfejtésed az I és V kivéve helyes. Ez a kettő miért nem sikerült? Pedig egy sem nehéz. Többet kellett volna törnöd a fejedet rajta, akkor sikerült volna. **Szóbel Tibi:** Hát az elsőnek a megfejtése hol marad Tibi? **Köves Pál, Nbánya:** Megfejtésed helyes. **Paál Géza:** A beküldött rejtvényeid nagyon is nehezek a mi kis Cimbóráink számára. Ellenben neked is figyelmedbe ajánlom, hogy „papir darabra ne írj!“ — **Sonnenfeld Ernő:** A két beküldött rejtvény között az egyik jó, de a másikat magam sem tudnám megfejteni, ha nem irtad volna mellé a megfejtést. Ezt magyarázd meg nekem legközelebb. **Szakál Józsi:** A megfejtéseket hamarabb küld be, mert ezzel már lekéstél. — **Sugár Lili:** Jól van Lili! Csinos leveledért külön megdicsérlek. **Székely Andor:** Megfejtésed helyes, de leveled későn érkezett. **Vágó Endre:** Enye de szép levelet írtál Bandi. Látszik, hogy már III. gimnázista vagy, még szépírás tanár lesz belőled. **Mendel Éva, Edit és Pali:** Örülök, hogy a Cimbora előfizetői között üdvözölhetlek beneteket, remélem ezután rendes levelezői lesztek a Cimbórának. **Blau Imre:** Szebben, rendesebben írj Imi és kevesebb „disznót“ küldj Neved benne lesz a sorsoló kalapba. **Lövy Lenke, Jáger Andor, Wald Béla:** Megfejtéseitek helyes, akinek szerencséje lesz, az meséskönyvet nyer! **Szabó Annus:** Könyvet nyertél Dusi, de nem tudom a címed. Írd meg hogy a könyvet elküldhessem címedre. **Vámos Laci:** Hej Lackó, de sokan vannak akik szintén „szeretnének“ nyerni egy mesés könyvet. De ez nem megy olyan könnyen, ki kell várni türelemmel és szorgalmas levélírással. **Szupkay Sándor:** Ha nem tévedek, ez az első leveled, melyre most válaszolok. Eddig miért nem írtál? A rejtvényeid ügyesek, felfogom használni. Írjál gyakrabban és akkor jó barátok leszünk. **Erdős Béla és Palika, Steinmetz Ica:** Megfejtéseitek jók. **Papp Aurél:** Nem minden megfejtésed

jó, máskor jobban így-kez. **Lövy József, Halmi:** Jól megfejtetted a rejtvényeket. Rendesen megveszed a Cimbora mindenik számát? Hogy tetszik a Cimbora? Ugye milyen szépek a mesék? Poczkok Pistán sokat kacagsz? A többi Cimbórának a következő számban válaszolok.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

I.

Betűrejtvény.

Beküldte: Klein István és Bandi.

P ó ó ó ó
ó ó ó ó

II.

Betűrejtvény.

Beküldte: Heimovics Jancsi.

$\frac{5}{8}$ L. m
é

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora tizenharmadik száma közli. A megfejtéseket május 7-ig kell beküldeni.

A Cimbora 9 számában közölt rejtvények megfejtése:

Kiegészítő rejtvény.

Számár.
Aiadár
Molnár.
Oltár
Szatmár

Szórejtvény.

Tol	Méz
Orsó	Ital
Láb	Káka
Dió	Ló
Imre	Óra
	Sár

A 9-ik szám helyes megfejtői:

Kertész Gábor, Erdős Béla, Palika, Kardos László, Kuki László, Kuki Árpád, ifj. Koós György, Szóbel Tibi, Weisz Erzsébet, Sepsy János, Weber Mariska, Rózenfeld Lili, Vigh Pista, Polyánszki Mariska, Berger Kálmán Nbánya, Kövess Pál, Róth Margit, Gutman Lajcsi, Sugár Lili, Weinberger Béske, Bandi, Román József, Blau Imre, Vámos Lacika, Lévai Margit, Szamosy Aranka

Nyertesek: Gutman Lajcsi, Sugár Lili, Blau Imre.

SODROTT CÉRNA

gyermek soknik, harisnyák, gyermek trikók, fürdő áruk, dresek, kalapok és sapkák érkeztek **RAGÁLYI-hoz**

A Cimbora pályázata.

Gyermekek! Az öreg Cimbora minden kis olvasóját meg akarja ismerni. Nem az arcotokra kíváncsi az öreg Cimbora, hanem a lelketekre, a gondolkodás módotokra, az eszetekre. Annyi sok sok gyermekre, amennyi a Cimborát olvassa, külön külön meg nem ismerkedhet öreg barátotok, mert hiszen hosszú hónapok kellenének ahhoz, hogy a lelketekbe lássunk, meg aztán nem csak ott olvassák ezt a kis lapot, ahol nyomják, hanem messze, más városokban is.

Éppen ezért a megismerkedés más módját választottuk: írásban akarunk veletek megismerkedni.

Írjátok meg, ki hogy tudja, minek és mikor örült ebben az életben a legjobban?

Pontosan, részletesen, apróra írjátok meg nekünk, melyik volt az az örömtörténet, amelyre a legszívesebben emlékeztek vissza?

Olyan írást, amely csak odaveti, hogy például »akkor örültem legjobban amikor babát kaptam«, vagy »akkor örültem igazán, mikor a tanító bácsi megdicsért« és így tovább, az ilyen írást nem fogadjuk el. Mi azt is tudni akarjuk, miért dicsért meg a tanító bácsi, mikor dicsért meg, miért örültél annak, hogy a tanító bácsi megdicsért. Látni és tudni akarjuk, hogy a mi kis olvasónk minek örül a legjobban és főképpen az, hogy miért örült a maga kis örömeinek.

Aztán még valamit: csak olyan írást fogadjunk el, amely tiszta, rendez. Kis cédulákra nem szabad írnotok. Vegyetek elő egy iv vonalás papirost, szép, tiszta, fehér papirost és arra írjatok, tintával, rendezesen.

A kész írást aztán tegyétek be egy nagyobb borítékba, egy kisebb borítékba pedig ezt a cédulát, amelyet innen, az újságból ki kell vágni:

A pályázó neve:

Hány éves:

Lakása:

Hányadikba jár:

Milyen volt a legutolsó bizonyítványa:

Ha ennek a cédulának minden rovatát kitöltöttétek, tegyétek be a cédulát a kisebbik borítékba, ragasszátok le és ezt a leragasztott kisebbik borítékot is tegyétek be abba a nagyobbik borítékba, amelybe előbb írásotokat már elhelyeztéték.

Igy ni! Most már kész a levél, amelyet el kell küldeni az öreg Cimborának.

Aki a legszebben, a legokosabban, a legkedvesebben írt, az kap valamit: ha fiugyerek írta a legokosabb levelet,

egy football labdát,
ha leányé a legokosabb levél

egy szép hajas babát.

A következő három, az a három, aki szintén ügyesen és okosan írtairta le öröme történetét

egy-egy mesés könyvet kap.

Ezenfelül a nyerteseknek levelét leközzöljük a Cimborában.

A legjobb írásról május 9 én döntenek azok, akik a Cimborát írják és a következő vasárnap már benne lesz lesz a Cimborában, hogy ki nyerte meg a pályázatot, meg benne lesznek a legjobb levelekis.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre	40 leu.
Egy hóra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárak
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Gel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
:: minden ::
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre balist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem lóttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély minden könyvkereső kedője felvesz,